

držiteľa atď. zločinom krádeže. Ďalší sťažovateľov názor, že vraj predchádzajúce dvojnásobné potrestanie páchatel'ovo pre krádež ako okolnosť kvalifikujúca krádež za zločin stačí samo o sebe ku kvalifikácii ukryvačstva za zločin bez ohľadu na to, či ukryvač o tom vie, nemá opory v zákone, lebo sa vyžaduje, aby ukryvač vedel, že vec sa dostala do rúk držiteľa zločinom krádeže, teda aby znal tie okolnosti, ktoré či už pre spôsob spáchania krádeže, alebo pre povahu ukradnutej veci, alebo konečne pre osobné vlastnosti páchatel'ove činia krádež zločinnou. Pri zločine ukryvačstva musí ukryvač znáť okolnosti, pre ktoré čin hlavného páchatel'a je zločinom. Ponevác pri dvojnásobnom odsúdení pre krádež je táto okolnosť kvalifikačnou za zločin iba vtedy, keď od posledného odsúdenia neuplynulo 10 rokov a ďalej pri cene ukradnutej veci cez 500 Kč, vrchný súd správne vytknul potrebu, aby pre prijatie zločinnej kvalifikácie ukryvačstva zistilo sa vedomie obžalovanej ukryvačky A. S. o týchto okolnostiach, lebo len pri tomto vedomí bola by daná u nej zločinná kvalifikácia ukryvačstva na tom základe, že vedela o zločinnom pôvode ukradnutých vecí. Vrchný súd sa však nezabýval ďalej týmto vedomím, považujúc ukryvačstvo za prečin na základe nesprávneho, hore už vyvráteného právneho názoru o význame § 74 tr. zák. Toto vedomie mohol by ovšem zistiť na základe právnych úvah o význame okolností v tom smere rozhodných aj sám najvyšší súd; nakoľko však tieto rozhodné okolnosti zistené nie sú a vrchný súd dôsledkom svojho nesprávneho názoru odmietol v tom smere doplniť zistenia krajského súdu, ačkoľvek na základe odvolania štátneho zástupcu bol my mal tak pri správnom názoru na vec urobiť, nemožno u najvyššieho súdu túto vec riešiť meritorne, ale je treba pokračovať podľa § 35 I. odst. nov. k tr. por. Vrchný súd má v novom pokračovaní zistiť okolnosti svedčiace pre to, či obžalovaná A. S. okrem vedomia o predchádzajúcich trestoch L.-ových pre krádež, ktoré je zistené, vedela alebo nevedela tiež o dobe vytrpeného ostatného trestu a či znala cenu vecí vyššiu 500 Kč, ktorú ako takú objektívne ovšem krajský súd zistil (900 Kč).

Čís. 4430.

Nejvyšší soud není oprávněn přezkoumati z výsledků řízení odvozené závěry o skutečnostech.

Pro pojem »těžkého ublížení pachateli nebo jeho příslušníkům« v § 307 odst. II. tr. zák. není rozhodným objektivní výsledek ublížení, nýbrž subjektivní duševní účinek, který mělo jednání poškozeného na mysl a cit pachatelův a který v něm vyvolal dojem těžkého ublížení.

(Rozh. ze dne 15. června 1932, Zm IV 285/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti J. K., obžalovanému ze zločinu podle §§ 306, 307 I. odst. tr. zák. a dvojnásobného zločinu podle § 301 tr. zák., odmítnuv a zamítnuv zmateční stížnost obžalovaného, uvedl

v d ů v o d e c h:

Zvolený obhájce podal jménem obžalovaného J. K. zmateční stížnost, opřenou o důvody zmatečnosti podle § 385 č. 1 a), b), c), 3 tr. ř. Pod

prvý důvod zmatečnosti spadají námitky, jimiž stěžovatel oceňuje nepřipustně v odporu se zásadou vytčenou v § 33 III. odst. nov. k tr. ř. výsledky provedených důkazů, vytýkáje, že jest k tomu prý oprávněn, poněvadž i Nejvyšší soud může volně rozhodovati o správnosti závěrů nižších soudů. Třeba k tomu podotknouti, že jen závěry ze zjištěných skutečností na jednotlivé znaky skutkových podstat trestně-právně relevantních podléhají přezkoumání Nejvyšším soudem a mohou tudíž i stranami býti napadány, nikoli však závěry z výsledků provedeného řízení a též z vyskytnuvších se indicií na samy skutečnosti. I indicie jsou průvodní materiál, z něhož závěry na skutkový děj přísluší činiti výhradně soudům nižších stolic, nikoli však soudu Nejvyššímu. Pokud odvolací soud vyloučil kvalifikaci podle II. odst. § 307 tr. zák. na tom základě, že obžalovaný utrpěl ve rvačce s M. L. jen lehké zranění, nutno sice přisvědčiti námitkám stěžovatelovým, uplatněným proti tomuto názoru pod důvodem zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř. potud, že výraz v tomto ustanovení zákona použitý »že osoba . . . těžce ublížila . . .« neznamená jen těžké poškození na těle, ale že pod tento pojem nutno zahrnouti i jiné jednání poškozené osoby proti pachateli nebo jeho příslušníkům, které se tak těžce dotklo duševního stavu pachatele, že vzbuzujíc v něm pocit těžkého ublížení, uvádí jej do stavu velkého rozčilení, v němž právě proti osobě ublíživší spáchá ihned úmyslné tělesné poškození. Rozhodujícím je onen subjektivní duševní účinek, kterým jednání poškozeného působilo na mysl a cit napotomního pachatele dojmem těžkého ublížení, nikoliv objektivní výsledek způsobeného ublížení, který napadený v duševním stavu tím vyvolaném často ani ihned neposílí a nerozezná v jeho skutečné intenzitě. S tohoto hlediska by tudíž nebylo důvodu k odepření lehčí kvalifikace trestného činu stěžovatelova proto, že utrpěl jen lehké poškození na těle. Správně má se však tato kvalifikace vyloučiti na tom základě, že obžalovaný, sám k případnému útoku proti L. odhodlaný, nemohl býti vůbec uveden do silného rozčilení tím, když v nastalé rvačce utrpěl sám poškození na těle, ať již těžšího či lehčího rázu; pachatele ke rvačce pro všechny případy odhodlaného, k níž v té chvíli bezprostředního popudu nebylo, nelze považovati za silně rozčileného z toho důvodu, když pak ku rvačce jím čekané skutečně došlo a on v ní nějaké poškození též utrpěl.

Čís. 4431.

Aj jednostranný prejav o hospodárskej situácii, prednesený na verejnej schôdzi bez určitých návrhov na odstránenie vytýkaných závad a bez úmyslu dosiahnuť odhlasovanie nejakej rezolúcie môže svedčiť o snahe páchateľovej vykonať vliv na usporiadanie vecí verejných alebo sociálnych (§ 1 zák. č. 123/31 Sb. z. a n. o štátnom väzení).

(Rozh. zo dňa 18. júna 1932, Zm III 200/32.)

Obžalovaný bol nižšími súdmi uznaný vinným prečinom rušenia obecného pokoja podľa § 14 č. 5 zák. č. 50/23 Sb. z. a n., ktorého sa dopustil svojou rečou na verejnej schôdzi. Bol odsúdený k trestu uzamknutia. O d-